

Българчета

Когато голѣмиятъ автомобилъ изрева съ продрано гърло, Вълчо скочи отъ крушата и бързо закуца презъ ливадата къмъ лѣтовището.

— Идатъ! — извика той, прескочи една къртичина, спрѣ се до оградата и загледа омагьосанъ, какъ слизатъ четиридесетъ момчета лѣтовничета. Съ

викове и смѣхъ децата помъкнаха къмъ стаятъ своитѣ чанти, сандѣчета и вързопи. Най-напредъ се съблѣкоха и нахълтаха въ банята подъ душобетъ. Хубаво се изкжпаха. Излѣзоха въ градината всички съ тънки бѣли ризки и кжси черни гашета, прѣснаха се изъ градината, подгониха магарето на дѣда Гердана, воденичарина, увиснаха на ябълката, счупиха единъ клонъ, запищѣха и припнаха къмъ люлките. Една свирка ги събра отново въ лѣтовището. Вжтре малките гости си подредиха леглата, избраха дежурни. Десетъ момчета съ стомни потеглиха за вода. Като излѣзоха навънъ, едно отъ тѣхъ се провикна:

— Кжде е чешмата? Ние не знаемъ пжтеката.

— Азъ ще ви я покажа! — обади се Вълчо.

Децата заобиколиха селянчето. Разгледаха му изрусѣлата отъ балканското слънце глава, непраната ризка, скжсанитѣ отзадъ конопени гачи, намигнаха и тръгнаха следъ него.

Слѣзоха на чешмата при Гердановата воденица, напиха се съ

